

FAMILIA

BUDA-PESTA

16 Martiu st. v.
28 Martiu st. n.

Va esi joi'a si duminec'a.

Redact.: strad'a Havas nr. 1.

Nr. 22.

ANULU XIV.

1878.

Pretiuu pe unu anu 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de ann 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$ de
anu 2 fl. 70 cr.
Pentru Romani'a 2 galbeni.

Asiu iubí . . .

Asiu iubí, dar n'am pe cine,
Cáci pe cine am avutu,
Intre lacrimi si suspine
M'a lasatu, lasatu de multu !

Insedar asteptu sè vina,
Insedar o totu dorescu;
Cáci ea dórme sub tierina
In mormentu-i feciorescu.

La mormentu-i, plinu de gele
Plânge-oiu vecinicu întristatu,
Si cu lacrimile mele
L'oiu udá eu nencetatu.

Cáci dilele-mi aurite
Si-alu meu traiu placutu, voiosu:
Tóte sânt acoperite
In acelu mormentu duiosu !

Ionu Tripa.

SECRETELE CASTELULUI.

— Romanu, de XAVIER de MONTÉPIN. —

(Urmare.)

Intr'unu orasú mare, primulu omu de politia ar fi pusu mân'a fara s'ovaire pe astfelu de banditi, numai pentru infaçisirea lor; dar în Mâs-du-Gué nu se aflá politia.

Singur'a sala a crimei consistá dintr'o odaia nu pré nalta, mobilata cu trei séu patru mesutie de lemn, odinióra albe. Ea erá gola tóta septemân'a; duminec'a, dupa miss'a mare, niste betivi batausi se adunau într'ens'a.

Cei doi trasi-impinsi ocupara locu, si unulu din ei, lovindu în mésa cu vârfulu unui bastonu noduros, ce-lu tânea în mâna, strigá c'o voce ragusita :

— Eh ! crismarulu dracului, déca firm'a nu-ti e mincinósa, în crism'a ta se mânca si se bé. Arata-ne vârfulu nasului teu si grabesce a ne serví cu mâncare si de beutu, déca nu vrei sè-ti taiámu urechile !

Stapánulu casei, unu bietu plugaru rupturos si strimbu, care se aflá în o odaia dinapoi, fugi la acelu sgomotu, si mai cá inmarmuri vediendu-si óspetii pe cari i-a tramisu stéu'a lui cea rea.

Prim'a lui miscare fu sè-si deschida gur'a si sè strige ajutoru. Totusi, fiindu cá erá díua mare si fiindu cá vecinii treceau inaintea portii, ísi díse, cá

n'are sè se téma, si silindu-se a se conteni, se apropiá de óspetii sei.

— Bunii mei domni, — murmurá elu cu frica, — precum vedeti, cas'a acést'a nu pré e bogata. Nu bun'a-vointi'a, ci mijlócele îmi lipsescu; nu e cu putintia sè ve dau creditu.

— Creditu? dar cine-ti cere, nefericitu crismaru? — respunse celu cu gur'a mare.

Apoi adause, aruncându pe mésa unu taleru de síese livre:

— Scóte-ti banii d'aice, si rentórcene remisiti'a !

— Acest'a de siguru e unu taleru furatu, — cugetà crismarulu, — dar ast'a nu me privesce. Le voui serví pentru banii lor.

Puse talerulu în busunaru si reluá :

— Am pâne, bunii mei domni, siunca, casiu si vinu. Ajunge-ve atát'a ?

— Déca nu poti sè ne dai mai multu, ne vom multiamí si cu atát'a.

Pe când elu se ducea pe réndu în pivnitia, la dulapul de mâncari si la celaru, doi trei tierani întrara în crisma, curiosi d'a vedé mai de aprópe figurele ciudate pe cari le zarira 'n trecatu.

Stapánulu casei se rentórcé si puse inaintea óspetilor sei provisiunile anunçiate, si niste talere, pahare de cositoru si cutíte pré ruginite.

Strengarulu care pân'atunce nu graise nici unu cuventu, respinse cu dispretiu cu vârfulu degetelor aceste din urma, si strigá :

— Du-ti fécúurile aceste ! Nu vom mânca cu ele !

Si în acelasi timpu scóse din busunaru unu giganticu cutítu, cu manaru de puspangu crestatu si desemnatu cu colori víue. Ilu deschise si facú sè lucésca la radi'a sórelui taisiulu seu de otíelu vénétiú, grosu, ascutítu, si mai lungu decâtu unu picioru.

O miscare de spaima se manifestá în crisma, si acést'a parea a produce banditului o fala vesela.

— Éta acest'a ! — reluá dènsulu, — e unu adeveratu cutítu; unu soçiu de tréba, care nici odata nu va lasá pe stapánulu seu în incurcatura. Pentru celu ce il scie manuí, pretíuesce mai multu decâtu o sabia, si în casu de trebuintia ar taiá gátulu unui crestinu, cum va taiá acésta siunca. Priviti, sateni buni, admirati-lu, vederea nu cósta nimica . . .

Elu întinse cu complésantia obiectulu entusiasmului seu tieranului care se aflá mai aprópe de elu, si arm'a înfricosiata trecú din mâna 'n mâna inainte de a se rentórcé la proprietarulu ei.

Cei doi necunoscuti începura apoi a mânca, si dedura proba de unu apetitu mare si mai alesu de o sete nemarginita.

Dupa ce mâncara și beura, cerura carti și începura a jucă, întrerupându-se din când în când că se întrebe câte ceva despre locuitorii castelului care încoronă delulu și domina satulu.

Petrecându dîu' a asîă, de catra sêra parasira crism'a și plecara spre Clermont.

E trebuința să spunem, că nici unu plugaru n'avu poft'a să-i urmeze?

Indata-ce ajunsera departe din vedere, unulu din cei doi strângari dîse celuilaltu:

— Lazaru, sîm îndestulitu cu tine; iti marturisescu, că aveam ôre-care încredere. Ti-ai jucatu rolulu că unu ângeru.

— Imitându câtu puteam mai binê pe dlu marquis, eram siguru de successu, — respunse servitorulu cu o modestia de bunu gustu.

— Acesti ômeni bravi nu vor uită în curêndu înfaçisirea nôstra, — respunse gentilomulu.

— Si deosebitu cutitulu! Cu ce ochi înfricati îl priviau! — adause Lazaru.

— Si de ôra-ce vom bagă de sêma a-lu lasă plinu de sânge în parou, ômenii nu vor avé nici umbr'a îndoielii, și toti gendarmii calareti vor bate câmpii spre a găsî pe cei doi straini descriși din firu în peru de sateni. Credu, că combinatiunea mea e fôrte bine facuta.

— Ah! dlu marquis e unu omu de geniù!

Saint-Maixent și Lazaru parasira drumulu de tîera și se afundara în o mică paduritia, care se n-tindea de-a lungulu zidului parcului.

Dupa amurgu urmă nôptea, un'a din acele nopti stravedie, a caror farmeca e atătu de petrundiatoru și atătu de dulce!

Lun'a plina respâdea a supra arborilor mari ai parcului și a supra façadei castelului o lumina că de dî.

Ici și colo, sub arborii tufosi, niste radie luminoșe, aretau, că pe acolo frundiele erau mai puçinu dese.

Stându în piciorê si nemiscatu, la un'a din ferestile salonului, contele Annibal pareă a asteptă.

Contess'a Maria, siedtêndu la câti-va pasi de elu și cu ochii fixati spre cerulu vênetiù și vapôrosu, se absorbiă într'unu estăsu mutu.

— Iubescu nôptea . . . — dîse ea de odata. — O nôpte lină și luminôsa că si acêst'a e mai asîă de frumôsa că dîu'a? Nu esti de parereă acêst'a?

— De siguru, că sîm. E stralăcita! — respunse contele.

— Nu vom oîi în sêra acêst'a că de alta-data?

— Numai decătu, scumpa Mario.

Cântecula buhurezului se audî de douê ori.

Annibal tresurî puternicu. Acelu cântecu repetatu eră semnalulu propăsu. Ucigasii au întratu în parcu.

— Ce sunetu curiosu! — siopti contess'a, — acuma îl audu întăia-ôra, de cumva nu me însielu.

Conte privi orologiulu, acell'aretă nouê ôre.

Annibal apucă să vorbêca despre lucruri indiferente, spre a-si însielă neliniscă. Momentulu eră solemn, dar totu-odata si înfricosiatu. N'avea elu să espuna viêt'a aceleia, pe care mai multu o iubîă pe pamêntu? Isi aducea a minte că vr'o amagire noua putea să pacalêca supraveghiarea agentilor, si se cutremură la cugetulu d'a-si conduce ênsusi soçia sub cutitulu ucigasilor.

Unu momentu eră p'aci să se retraga, seu celu puçinu d'a se scobori singuru; dar elu a promis, trebuîă să-si tîna cuvêntulu datu.

Aretatorulu celu mare aretă patrarulu.

Annibal se asigură, că pistolele, incarcate, se aflau la elu, si dându-si braçulu contessei, dîse cu o voce fôrte emotiunata:

— Déca ai placere, scumpa Mario, stau la ordi-nile tale.

Dn'a Rahon se radiemă de braçulu lui, pe care îl strîngea cu o iubire nemarginita, si amêndoi se scoborira pe treptele peronului și intrara în alê'a întune-côsa, care taiă parculu în douê parti egale.

Cātu de lunga i pareă lui Annibal acea alea, unde fia-care tufisî putea să ascunda unu ucigasîu. Anim'a-i palpită cu focu; urechile-i erau pline de sunete curioșe; Maria i vorbiă fara s'o întieléga, si ea se miră de acêsta preocupatiune mare, a carei cauza nu o putea ghiçî. Supriasa, puçinu neliniscita, în urma ea taci.

Contele si-contess'a aveau să sosêca la unu felu de puntu rotundu, unde se întruniau mai multe alee, si formau niste radie ale unei stele . . .

Unu sgomotu grabnicu se facu prin frundisîu. De acolo sarira douê forme negre. Maria, scotiêndu unu tipetu de spaima, se pitulă în braçiele lui Annibal, care luă pistolele să deie focu.

Sub bolt'a de verdêtia eră cu totulu întunericu. Nu se putea deosebi nimica. Se pareă, că niste fantome s'au luatu la bataia. Se audieau niste pasi furiosi, sgomotulu unei lupte mute și inspaimântatôre.

Acêst'a dură câte-va secunde, apoi se innaltă o voce vibranta și tremuratôre.

— Dle marquis de Saint-Maixent, — strigă acea voce, — în fine esti în mânil me, si juru pe Dumnedîeu, că nu vei mai scapă! Aduceti lampe!

Acestu ordinu fî eșcutatu cu rapediunea fulgerului; lampele demascara pe cei doi ômeni, pe Saint-Maixent și pe Lazaru, prinsî, legatî abîă resuflându sub puternic'a stringere a capităului si a unui agentu. Frumôsu cutitu zăcea pe pamêntu, dar tasiulu seu eră verguru de sânge.

Contess'a inspaimântata priviă fara d'a întielege. Annibal se apropiă de marquisulu și i dîse cu tristetia:

— Vere, vere, ce ti-am facutu?

XXXV.

Descoperiri.

Inca în nôptea aceea Saint-Maixent și Lazaru, îmbracati totu în costumurile lor false de hôtî, fure condusi la Clermont, închisi deosebitu în temnitiele Presidialului, și paziti în secretulu celu mai mare.

Locu-tiitorulu civilu triumfă, si nu găsî cuvinte de ajunsu spre a laudă istetîmea lui Denis Robustel.

Frumôsa Olimpia asteptă cu nerabdarea cea mai mare rentôrcerea marquisului. Vediêndu, că ôrele trecu însedaru, fu cuprinsa de neliniscirile cele mai cumplite. Acea întărdiare în adevêru parca a spunc dnei Chavigny, că complicele ei n'a reesîtu . . .

(Va urmă)

SALONU.

Conversare cu cetitórele.

Tocmai când luai condeiulu în mână spre a pune pe acésta hârtia câte-va idei rapsodice, éta că primii o epistola parfumata.

O deschidu cu curiositate, si cetescu cu surprindere si mai mare aceste síre :

„Domnule,

„Am cetitu conversatiunea dv. din nr. 20 alu Familiei si grabescu a ve felicitá pentru curagiulu ce-lu probarati!

„Ce curagiu? — întrebati dvóstre. Éra eu res-pundu : acél'a d'a vorbí românesce într'unu salonu — românescu.

„Dvóstre sciti pré bine, cà în cele mai multe din salónele nóstre nu este mod'a d'a conversá românesce, càci nu permite „bon-ton“-ulu. Damele nóstre nu numai nu-si dau trud'a d'a învetiá limb'a nationala : dar înca de multe ori întimpina cu observatiuni sarcastice pe aceia, cari își permitu a se adressá catra ele românesce.

„Deca voiti sè fiti cetitu în salónele damelor române, scrieti frantiozesce, germanesce séu celu pugnu unguresce. Ori care din aceste limbi va fi multu-pugnu bine primita : dar cu românesc'a dvóstre nu o veti scóte la capetâiu.

„Si decá dvóstre, sciindu tóte aceste, totusi ati avutu curagiulu d'a începe a vorbí românesce si d'a sperá cà veti fi si cetitu : nu-mi remâne decátu sè repétu gratulatiunea mea din capulu acestei epistole, si sè ve felicitu pentru curagiulu ce-lu probarati!

Hortensia.“

Pe câtu de spirituala, pe atâtu de înghimpatóre, acésta epistola me puse pe gânduri.

Are séu ba dreptate, gentil'a dama pseudonima? Éta prim'a întrebare ce-mi facui.

E bine, de cumva are, nu puteam sè-mi scotu alta învetiatura din epistol'a ei, decátu sè-mi punu poft'a 'n cuiu d'a mai conversá cu dvóstre în loculu acést'a.

Ér de cumva nu are, îmi urmă placerea d'a continuá conversatiunile nóstre.

Trebue, sè ve spunu din capulu locului, cà îndoiél'a acést'a nu multu framéntá mintea mea. Din dóue eventualitati credemu totu-de-una mai bucurosu ceea ce ne mai place. Astfelu si eu me pusei în opozițiune cu vederile sarcastice gratulatóre; si prin urmare, dupa dsa, éta-me-su curagiosu!

Nu 'ncepe îndoiéla, cà epistol'a reprodusa contine multu materialu de mediatu. Sírele sale ni denunția si unu óre-care faptu realu, ce nu se póte nega; dar faptulu acél'a e esageratu. Éta punctulu de deosebire între mine si între stimat'a autóre.

E adeveru, si nu se póte contestá, cà limb'a nóstra nu pré înflorece prin salónele române, càci cele straine le-a ocupatu loculu. Damele nóstre au pré începutu sè deie unu avantaju limbei germâne. Românesce nu converséza bucurosu, celu multu numai atunce când nu potu scapá.

Si ce pecatu! De-arui sci ele, câtu suna de frumosu limb'a nóstra dulce de pe budítiele lor dragalásie; de-arui sci câtu sânt atunce de frumóse si amabile : de siguru arui vorbí totu românesce!

Atunce apoi si arangiamentu salónelor române s'ar schimbá nitielu. In locu de operile scriitorilor straini, amu vedé pe mesele damelor nóstre alte decoratiuni, séu lângá acele si aceste : poesile autorilor nostri mai destinsi, în legatura frumósa; si pe mesele lor de cetire, afara de lucrările romançierilor straini, amu gasi si productele de frunte ale literaturii nóstre.

Ce sboru înnaltu s'ar dá prin acést'a literaturii nóstre beletristice, e de prisoru a spune. Înriurirea salónelor a supra desvoltării literaturilor totu-de-una si la tóte poporele a fost binefacatóre. Cu atâtu mai tare, trebue dara sè dorimu noi Români cá acésta înriurire sè se manifesteze câtu mai curéndu si la noi!

E bine, de si cu durere sântemu siliti a recunosce, cà prin multe salóne române nu sântem fericiți d'a puté fi întimpinati de iubirea limbei si a literaturii românesce; totusi acésta esperintia trista nu se póte aplicá în forma de regula generala a supra tuturor. Esceptiunile sânt multe, si din ce în ce devinu mai numeróse.

Asiá dara totusi va fi cine sè me cetésca. Prin urmare continuarea acestor conversari — va urmá.

Josifai Vulcanu.

Picanterii.

Inainte de a placá marele duce Nicolae din Adrianopol, a datu unu prândiu la care a fostu invitatu si Savfet pasia.

Din întéplare lui Savfet pasia nu i s'a servitu recoritóre. Marele duce observându acést'a, isi cerú scusele dicédu :

— Sè me pardonati, cà n'ati primitu recoritóre.

— Fiti liniscitu, principe, — respunse turculu — eu sùm deja *destulu de recoritu.*

*

Ministrulu de interne a opritu adunările popórale in tóta tier'a.

Se dice, cà în urmarea interpelării în privinti'a acést'a a lui Helffy, s'a facutu óresi-care concessiune. Anume s'a permis, cà si poporul sè se póta aduná în — oficiile unde se platesce darea.

*

Unu medicu tineru puse de-asupra usiei sale inscriptiunea cà densusu ordonéza dupa miédiadi de la 1 óra pâna la dóue.

Intr'una din díle vini la elu unu amicu tocmai pe timpulu acést'a si i díse :

— Doriam sè vorbescu cu tine neconturbatu de nimene, éta pentru ce vini tocmai acuma!

*

La unu esamenu :

Professorulu : Cari sânt marginile Russiei?

Invetiácelulu : Russi'a se marginesce cu — nerusînarea.

*

Noulu Papa, nu se póta tocmai asiá de liberalu, precum s'a asteptatu!

Unu glumetiú a si observatu :

Pater Pecci a devenitu — pater *Peccavi.*

~*~*~

Literatura si arti

Poesiile dlui V. Alesandri, relative la resboiulu acum incheiatu si la bravurele armatei române, vor aparé în o brosiura la Socec et. comp. in Bucuresti.

„**Curcanii**,” sub acestu titlu s'a represintatu in teatrulu nationalu din Bucuresti o drama în patru acte, de dlu Gr. Vântura. Autorulu — ni spune „Press'a” — a voitu prin acésta piesa sè faca nemuritoru numele vitejilor dorobanti, porecliti *curcani*, cari au redicatu atâtu de sus prestigiulu armelor românesci, atragându natîei române admirati'a Europei întregi. Dlu Ventura a sciutu sè combine într'unu modu admirabilu amorulu si intrig'a, cu dorulu de tiéra, nobilulu caracteru alu soldatului românû, astfelu cã a pututu sè captiveze pe publiculu ce-lu ascultã cu deplina multumire. Efectulu generalu a fostu deseversîtu. Publiculu a resplatitu în destulu pe autoru, chiamându-lu pe scena si acoperindu-lu cu aplausele recunoscintiei.

Carte de rogatiuni pentru tinerimea româna. Sub acestu titlu anuncia redactiunea Predicatorului Românû în Gherla scôterea de sub tiparu a unei lucrãri nôue. Lips'a cartilor de rogatiune este de multu simtita la noi, si déca opulu annunciãtu va corespunde asteptãilor, va umplé o lacuna. Pretiulu e 25 cr., esemplele legate de la 50 cr. pâna la 10 fl.

„**Amoru si din colo de mormentu.**” novela de Ponson du Terrail, tradusa de dlu N. F. Negrutiu si aparuta pentru prim'a-ora in „Familia”, va esî de de curêndu si în editiune separata. Pretiulu 30 cr. este a se tramite la traducatorulu în Gherla.

La Táborszky si Parsch în Budapesta, au aparutu de curêndu urmatóarele piese musicale, compuse pentru pianu: „Wo man singt,” valsu de Filip Farbach, pretiulu 80 cr., „Pluie de perles” piesa de salon de Franciscu Behr, pretiulu 80 cr., — „Le petit debutant,” culegere de mici fantasii elegante si usóre, a supra unor teme din operele moderne si favorite, de F. Bayer, continêndu acuma „Le pardon de Ploërmel”, pretiulu 50 cr.

Diuare nôue: „Correspondenti'a” la Calarasi, „Armoni'a” la Romanu, — „Museulu” literaru în Bucuresti.

Ce e nou ?

Dni Ionu Ghica si Dimitrie Sturdza în Budapesta. Indata-ce neloiã'a si ingrat'a pretensiune a Rusiei, d'a se desmembrã Basarabi'a de Români'a si d'a o cedã ei, a luat unu caracteru mai acutu, guvernulu românû a transmisu pe dlu Ionu Ghica cu misiune diplomatica la Paris si la Londra, mai apoi pe dlu Dimitrie Sturdza cu aceiasi însarcinare la Viena si la Budapesta. Acesti barbati de statu íntelîndu-se în septemân'a trecuta la Viena, venira la Budapesta si aice conferira cu mai multi barbati de statu ai Ungariei. Tinerimea româna aflându sosirea numitilor domni, veniti în o cauza nationala atâtu de importanta, grabi sè-i salute prin o deputatiune, condusa de redactorulu acestei foi. La cuvêntulu de întimpare, prin care se interpretã viu'a interessare cu care noi Români din aceste tîeri petrecuramu tóte fazele resboiului, precum si cele întemplate de atunci: ân-

tãiu respunse dlu Ghica, apoi dlu Sturdza, prin niste termini fôrte caldurosi; apoi descrisera cu colori víue situatiunea grea a României, si pericolulu celu mare ce o amenintã din partea pan-russismului, care tîne cã Români nu sînt de rassa latina, ci slavi, si care voiesce nu numai a luã Basarabi'a, ci a întinde granițele russesci pâna la Carpati; si încheiarã dorindu întrunirea natîunilor neslavice în contra acestui pericolu comunu. Luni, generalulu Tür dede unu prãndiu în onórea ilustrilor óspeti, la care luara parte mai multi membrii de frunte ai parlamentului.

„**Trupele române**, precum cetim în „Românulu”, au reintratu mai tóte în tiéra, parasindu tóte locurile ce ocupasera, afara de Vidin si Belgragik. La Vidin au remasu numai dóue regimente: alu cincispre-diecelea de dorobanti si alu siéselea de linia, împreuna cu dóue baterii de artileria. La Belgragik, unu batalionu din alu siéptelea de linia.

„**Intrarea divisiiei a dóu'a în Craiova.** La 28 febr. fu mare serbare în Craiova. In diu'a aceea se rentóse din câmpulu bataliei generalulu Cerchesu în fruntea a 8000 de ómeni. Primirea fu plina de entusiasmu. La barier'a Calafatului erã ridicatu unu arcu de triumfu cu inscriptiunea: „Traiesca armat'a româna! Nicopoli, Grivitîa, Rahova, Lom-Palanka, Smêrdan, Vidin!” Pe drumu asteptã o multime de ómeni, sute de trasure, damegentile, poporu, în frunte cu episcopulu Rómnicului si Noului-Severin, cu clerulu, în ornatu bisericescu. Dupa ce se celebrã „Te Deum”, corulu vocalu cantã unu imnu de ocaziune. Apoi parintele episcopu salutã ostirea de buna venire. Mai vorbira: primarulu Craiovei, comandantele gardei cetãtîenesci, dr. Dragescu si doi studenti. Apoi ostirea întrã în orasiu; pretutindeni se aruncau cununi, buchete si buchetiële de flori armatei, si damele încoronara drapelele cu cununi de flori. Când generalu trecea pe la unele balcóne, cadea asupra-i o adevêrata plóia de flori. Entusiasmulu nu se póte descrie.

Regimentulu alu 7-le de calarasi asemenea a fost primitu cu mare entusiasmu la Galati, unde s'a rentorsu de pe câmpulu luptei. Primari'a a luat hotarirea sè deie vitezilor calarasi unu banchetu.

Ospetiulu în famili'a Rothschild la Londra, despre care amu scrisu deja, si care se tînu la 20 l. c., ofere multu materialu diuaristiceii. Intre celelalte se scrie, cã mirés'a a primitu o multime de presenturi fôrte scumpe, si anume: de la br. Lyonel Rothschild o aigrette antica cu unu zafir mare si cu o flóre de diamante, de la Sir Nathaniel de Rothschild unu bracetel din margele palide si diamante, de la Leopold Rothschild unu etui din auru si agat, de la br. Albert Rothschild unu pendant din margele si diamante, de la br. Ferdinand Rothschild o parchia de cercei-stele cu diamante si rubine, de la Miss Alice Rothschild unu asemenea broche, br. Alphonse Rothschild o parchia de cercei cu diamante si margele, si asã mai departe de la toti membrii familiei: diamante si margele. Mirele a daruitu miresei sale diamantele familiei sale, a caror valóre se urca la o suma giganticã.

Siahulu Persiei a plecatu éراسi în caletoria prin Europa, cu care ocaziune va visitã si espositiunea din Paris într'unu hotel din Viena s'au pregatitu 35 de odâi pentru siahulu si suit'a sa.

Proprietariu, redactoru respundietoriu si editoriu : IOSIFU VULCANU

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi in Pest'a. 1878. Calea tierii nr. 39.